

thi det viser sig ved denne Lov, som det har vist sig ved flere tidligere, at Regeringen uden videre gaar ind paa at forpligte Landet ved internationale Konventioner, uden at den i fjerneste Maade i Forvejen gaar til Rigsdagen for at skaffe sig Oplysning om, hvorvidt en saadan Konvention har Rigsdagens Billigelse. Her drejer det sig om en Pariserkonvention af 1913, saa vidt jeg husker, som siger, at den enkelte Stat skal afspærre det Omraade, indenfor hvilket en smitsom Sygdom optraeder. Hvis en saadan Afspærring ikke har fundet Sted, vil Karantæneforanstaltninger overfor hele Landet kunne blive Følgen deraf, selv om kun et enkelt Omraade er smittet. Jeg skal bemærke, at Konventionen drejer sig kun om asiatiske Kolera, gul Feber og Pest, og da heldigvis ingen af disse Sygdomme er saare almindelig her i Landet, kunde det maaske være tilstrækkeligt, om man nøjedes med i en Bestemmelse i Loven at opfylde Konventionens Paabydende og ikke udvide det til, at Afspærring ogsaa kan finde Sted for alle andre Sygdomme, som er kommet ind under offentlig Behandling. Men det er jo ikke af væsentlig Betydning, og det er naturligvis noget, man kun vil gaa til, hvor tvingende Grunde taler derfor.

§ 11 handler om de Lokaler, som skal stilles til Disposition, naar en smitsom Sygdom henvises til offentlig Behandling, og blandt disse Lokaler er der, overensstemmende med, hvad der staar i den nugældende Lov, ogsaa nævnt Skoler. Det forekommer mig, at man skulde se at komme bort fra det at kunne bruge Skoler til Behandling af smittebærende Patienter. Selv om Desinfektionen gøres aldrig saa grundig, efter at et Skolelokale har været Sygehus, er det dog urovækkende og meget ubehageligt for Hjemmene at sende deres Børn i den første Tid til en saadan Skole. Da der rundt om i Kommunerne, i de senere Aar navnlig, er opvokset Masser af Forsamlingshuse, som med mindre Gene kan holdes lukkede i længere Tid, synes det mig, ogsaa under Hensyn til, at vi nu har saa gode Kommunikationsforhold, at det ikke er vanskeligt at skaffe Patienterne hen, hvor de kan faa en passende Behandling, og hvor Isolation skal finde Sted, at man skulde se at komme bort fra denne Tilladelse til at benytte Skoler ved saadanne Lejligheder.

§ 17, 2det Stykke er ogsaa nyt. Det indeholder en Bestemmelse om, at hvor slette Afløbsforhold, daarlig Drikkevands-

forsyning og lignende Forhold med ganske overvejende Sandsynlighed maa antages at foraarsage Udbredelse af Smitte, kan Kommissionen træffe de Foranstaltninger, som skønnes nødvendige til Afhjælpning heraf. Det er i Virkeligheden en meget stor Bemyndigelse, der her gives Epidemikkommissionerne, og disse, der — det skal jeg gentage —, saaledes som Lovforslaget er affattet, ved hver enkelt Afgørelse vil komme til at bestaa af to Embedsmænd og kun een valgt, faar herigennem i deres Magt paa en ret afgørende og maaske undertiden ret kedelig Maade at gribe ind i de enkelte Borgeres Ejendomsret og Ret til, naar i øvrigt Lovens Forskrifter iagttages, at have deres Boligforhold og Udenombekvemmeligheder indrettet, som de nu en Gang er. Jeg synes, det er en meget stor Bemyndigelse at give Epidemikkommissionen, og jeg vilde gerne henstille, at vi, eventuelt ved en Behandling i Udvalg, foretog den Ændring, at skal man skride til saadanne Foranstaltninger, skal det vel kunne ske paa Epidemikkommissionens Paabud, men dog først efter at Overepidemikkommissionens Approbation derpaa er indhentet.

§ 22 giver Tilladelse til, hvor en Epidemi optraeder i et Sogn, at hindre offentlige Forlystelser, lukke Skolerne, forbyde Ligfølger o. s. v., ikke blot i det paagældende Sogn, men ogsaa i Nabokommuner. Nu er „Nabokommuner“ jo et ret elastisk Begreb; hvad der skal forstaas derved, kan der vist i høj Grad disputeres om, og jeg synes, at naar man gaar til endogsaa at ville forbyde offentlige Møder, ikke blot i den Kommune, hvor Sygdommen optraeder, men ogsaa i Nabokommuner, er det et Forhold, som der vel i og for sig for Tiden og forhaabentlig heller ikke i de nærmest kommende Tider er nogen Grund til at være ængstelig for, men man kan ikke vide, hvad kommende Tider kan bringe, og dette, at man for et ubestemt Omraade kan fastsætte, at offentlige Møder ikke maa afholdes, synes mig alligevel at være en noget betænkelig Ting. Jeg tror, at denne Bestemmelse maa tages under nøje Overvejelse, og man maa søge, om man ikke kan finde en Form, hvorved man sikrer sig mod eventuelle Misbrug af denne Bestemmelse.

I § 22, 2det Stykke, hvor Talen er om Erstatningen, staar en Bemærkning om, at der skal gives Erstatning til en Privatskole, hvis den holdes lukket i over to Maaneder paa Grund af, at der blandt dens Elever er opstaaet epidemisk Syg-